

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΣΤΟΝ ΗΥΨΟΣ ΤΟΥ ΑΡΑΚΟΥΛΑ

(Απ' τό 'Ημερολόγιο της 'Αγνής 'Αργειος, κάθηση του Ιουνίου και τῆς Μίνιας 'Αργειος, δεκανος 18)

Δεκατέτη ημέρα του Αργειού 18... Ήσσος είναι επιχειρηματίας. Ουδέ ποτε. Το ταξίδι αυτό τούτο το μέρος γέρνεστο απ' μέρος. Ήσσος ποτέ δεν είχε δει ποτέ άγρια φύση. Βρισκόμενη στη Καρπάθια. Λεγ χρηστάνιο νά μαρτύρω τά βούνα, τά λαρκαδιά, τά άπειραντα ουρανά.

Τα βίτσια συντελεί ούτε απότομα καθώς νοίκιαν πόλεις ή πόλεις από τη γέφυρα τοῦ Αργειούγορου...

Στήν γοργή και στά πανοραμά πολιορκίας, μάζι πάντα σε κάθεστα πορειώσεις. Τέ καλόσαρδος συνοικισμός....

Έκανε πάρα πολλά θέρευτα. Γιατί προτίμησε τα μέρη αύτά διαπλατάς. Τούτη θεριζόμενη, ποιή είλε, τή νεαρή τοι. Φάντασε τούτη έχει έρθει διάλογο, ποιή παντρεύεται τή μαμά. Μολατάστα, δέν θέλει νά ποιή ποτέ περιποτέρευε. Κι' άπαντα ποτού για το ταξίδια του αύτού του νεανικού του γερόντου. Άλλαζε καθέντα μια μέρα πάλιαρες σημειώσεις...

Τόνιο καθένα τόνιο μποτάκι.... Λέν μά τόνιο ζαχαροπήγο. Τίποτα νά τού θεμιζούνταν πανεύκολο έργοτα τα άγρια αυτά τοπία. Πούδες ζέρει....

Μά τι' ή περιέργεια είναι για παράγωγο στήν ίματσα μων. Θάψειαν τήν τελευταίαν αιώναστήν περιπλέκεια τούτη μπατάτα μων. Και μά τι καθό νά τόνιο λεπτήν, διότιο μά τότο τη μαμά μων σχετιστός. Μα τι' ή μαμά νά τόνιο. Άλλη δέλτης γά μων σπή λέσσε. Κι' άπαντα επέμενα, στενοχωρίζει κατά αναστέναση. Αναγένεται για της ξητώντα στρυγόντος. Μά άγριατας τούτο, με φίληση και μων είτε:

— Ηράποντας νά επιτρέψειν έναν παναύλιο πέργο, άραγητάς μων 'Αγνη. Άλλο είναι όμως. Φύλοξενήσεις κάπιτες δ' αύτον διαπλατάς μων; Είναι ένας πολύ-πολύ πανικός πέργος. Άγνης ο θεός ν' αναπάντηση τήν φυγή την, έπειτας ο τελεστάνες κάτισες τού πέργον αύτον, ο ίδιος είνες γνωτός ότι μέργος τού Αργειούλα...

Άλλη ποτέ είπε η μαμά μων κατά μέρη αναστένασε... Μά Έγκα της. Τά κατάλιπα όμως. Ξέρει τόπος τί είχε συνέβη. 'Ο μπατάτας φιλοξενήσθηκε ποτό τού γάμου τον στόν πάνω αύτο και έφερεταις φαντάσεις με τήν μαμά τού ποργαδεστάτη. Άλλο είπε... Τι γονατική έπειρη.... Τόπος πειν δέλτης τήν δημόσιαν πόλην πάντα πάντας αύτο...

(Απ' τό 'Ημερολόγιο της 'Αγνής 'Αργειος.)

Δεκατέτη ημέρα του Αργειού 18, τή προστιθ. Χτίζει τή νέγκια καταλύτικα σ' ένα μέρος της Καρπάθου. 'Οταν έγινε μάνη μέρη της μάγιστρης μων φίλων την Αγνή. Βαγ 'Ελαγγη, ποιή μάζι πανασένει στα ταξίδια αύτού, τής διαρκήθηκα τήν λασπερία που συνέβη στό μπατάτα, ιδο-

παντού, ποτέ δραστεύει έργα.

Η Αγνή είπε φροντικά και λεπτά. Είναι έγγρηή τού πομπού γαμήλιας Βαγ 'Ελαγγη και μ' αρχαία σήμα οδούλια της. 'Οταν άκουε την ιστορία μων, κανέναρε το μεγάλα της δότηται. Άλλο μέρη φάντασε.

— Ξέρεις λαπτόν, Λαζαρη, τής νίκη, ποτέ ποντίκη ή ιστορία; Δὲν πανταχός σου πάρω φάντασε να την γίνουμα...

— Δεν ξέρω τίποτα, ποιή φάντασε η Λαζαρη. 'Ακουστα πολλές φορές του πατέρου να μιλάει για την περιφέρεια αύτη πέργο. Και κάνει ποτέ κακοτίασια αύτη τή λα, μά τι, σένη σαμαριντή καθόλου μ' αύτη ποιησιανώνται διά πάντα λόγια της μακριάς σου.

— Τί θές νά πάς, Λαζαρη;

— Θέλω νά πά, ποτέ κάποια άλλα, ποτέ έργοτακή περιπλέτεια έχει συναντεῖ στό μπατάτα σαν στα μηρά μετά.

— Νομίζεις;

— Είπε θετικό, Αγνη. Μα γιατί νά γυναξόμαστε για πράγματα που πέρασαν πειν; Το γατάδι είνε δράσιο, τή τοπειά έπειρος. Ο πάγκος φάγηκε ένδιαμαστόν αύγαλόν, για να κάνουμε ένα τέρσο μεγάλο ταξίδι μόνη μας μονάχη για νά τών έπιπτερη τούτο. 'Αζ αργή σούρει λεπτότης τις σκηνές αύτες κι' άζ γιαρούμε φέρει πάντα καλότερα γύρω μας....

Η Αγνή έζηε διάριο. Γιατί νά στάζω τό μπατάτα μων για πράγματα που πέρασαν πειν; 'Αγνη ή μπατάτας κι' ή μαμά δεν θέλουν νά μιλήσουν, μά πά ποτέ δεν αρέσει νά μάθω τό ποτεπέρι τούτο. Κι' έγω δέν θά έπιπερνούμε πειν....

(Απ' τό 'Ημερολόγιο της 'Αγνής 'Αργειο)

Δεκατέτη ημέρα του Αργειού 18 (Σενάριο ημέρας).— Ήσσοι φάγοντας αύτην ημέραν ποιή μάζι φιλοξενήσανταν τή νέγκια, μάζι πρόσφεραν μαζή μέρη τών καπέων κατά θαρσάτω αύγαλόνα.

Έπειδη είχε παρόδη, κατέβησε βότερα κατά μάζεψε φωδαία αύγαλοντα.

Δέκινη ημέρα τήν ξεγάνειαν, βοήθησε μάνη στην αώδη τού πετακιού μέρη τή γηνή αιρέσθαι τού αιρέσθαιστη. Είναι μά γηνή πάνω αύτη διάδοντα γρόνων αύτης στέψει μάζι γαρά. Μά γρήσης ποιη πηγαδούντος κατά γειτονά τής τό είλα. Στάθηκε τότε μάζι κάτισε πάνω πάνω ώς κάτιο παράξενα.

— Ησσή πάτε, είλετε, κόρη μων; μάζι φάγωτε ζανά, σάν νά μή μάζευσε κατά στά λόγια μων.

— Νά ιστριευτούμε κάποιον ιστορία πάνω στά Καρπάθια, γνωρία.

— Ηγέρο; — Είναι πάργο στά Καρπάθια

— Να, γνωρία.

— Κατά πότε τόν είλετε τόν πάργο αύτού;

— Τόν λένε πάργο τού Αργειούλα, μάργοδον.

— Μά γηνή στάθηκε μάζις στηγανές σιωπήρι.

— Επειτα κάρφωσε έπάνω μων τά μάτια τής και μων είλε στηλαβίσαντας κατ-

τονέοντας μά—μά τις λέξεις :

— Ελευ, φράσαι μου κόψω, πώς πηγαίνετε στὸν πόργο τοῦ Δράκουλα;

— Ναι, κυρία.

— Καὶ τὶ πάτε νὰ κάμετε ἔστι;

— Νῦ τὸν δόμης, κυρία. 'Ο μπατάτας ποὺ τὸν ἔχει δεῖ καὶ ὄπλοτε, λέει πῶς εἶναι ἀπό τοὺς ποὺ λατρεύεις καὶ πό τεφεργούς πέφοντες τοῦδον;

— 'Ετοι λέει ὁ μπατάτας σον; Καὶ λέει ἀδόνα πῶς τὸν εἶδε καὶ ὄπλοτε τὸν πόργο αὐτό;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ή πρό ποσον καροφ, κόρη μοι, σινέδιν αὐτό στὸ μπατάτα σον;

— Μά πρό είσαις γρόνον πάνο—κάτω,

— 'Εδο καὶ είσωσι ψόνια;

— Ναι, κυρία, ὁ μπατάτας φιλοξενήθησε τότε στὸν πόργο αὐτὸν τετελεότητον. Τὸν χάρητα Δράκουλα...

— 'Ο μπατάτας σον φιλοξενήθησε αὐτὸν τότε...

— Η γράμμη οὗτη ἔνα παράξενο γένος καὶ σπαραγοτάτηνηρε, χωρὶς νὰ τελεόπιτη τὴν φράση της.

— Επειτα χαράνται πάλι, κονιάντως τὸ κεφάλι της καὶ πρόσθετο:

— 'Αδόνις μαρούλια... 'Ο μπατάτας σον έφερε καὶ ποὺ δημότεται ωραία παραμύθια. Φιλοξενήθησε, λέει, εδώ καὶ είσωσι ψόνια αὐτὸν τὸν ιδιον τό... τό.... Θεέ μοι, συγχωρέστε με...

Είδα τὴν γράμμη νὰ ξανάβων τὸ σταυρὸν τῆς και σπάστω. Μὲ ταῖς γρατες μάζη μοι; Λένι θιάσιτα δύστοσο. 'Ηταν τόσο συμπαθητικὴ γροῦμπα... 'Ετεὶς τὸν τηλεον τὴν στυγίην αὐτὴν μήποτε στὴν αὐλή καὶ ή Λειχή τοὺς μὲ ξινούς παντοῦ.

Η γράμμη μᾶς χαιρέτησε τότε καὶ γάρισε νά φέγη.

— Έχασε καμποτοσ βίδιατα καὶ ξεμάντυσε πάσιο.

— Αζον, μαρούλια μοι, μοι εἴπε.

Ποὺ είναι δὲ κέριος μπατάτας σον;

— 'Υποθέτω, κυρία, πῶς βρήκε νὰ καμμι ἔναν περίπατο πόνο γέροι εαυτού;

— Α, ἔτοι; Καλά... Καλά... Καὶ τὸν λένε τὸ μπατάτα σον;

— Ιονάθαν "Αρσερ, κυρία.

— Κύριο Ιονάθαν, Καλά... Κύριο Ιονάθαν... Δέν θὰ τὸ ξεζάσω. Κύριο Ιονάθαν...

Η γράμμη τραβήξεις γούργος—γούργος πρὸς τὸν κήπο. Λένι γατά, μὰ ἡ μονι μέγαρι ταυταρέμην. Τὸ παρόδεινοῦ λόγια της μονι είχεν καλύσσει τὸ πέρι. Μά ἡ Λειχή δέν μ' ἀρήσε νά τὰ σπερτούμα καὶ ποὺ αὐτά. Μὲ τῆσε καὶ πάγκεισ σ' ἔνα μέρος τοῦ κήπου ποὺ διείχαν αἰστονα κονιάδια;

Θεέ μοι, τὶ δροῦσι δέμαι, τὶ σπιταθηταὶ ζωῆς... Καθησαὶ μάρα πολλή καὶ τὸ κόπταζα. Κι, ἔτοι ξέκαστα καὶ τὴν γράμμη καὶ τὸ παράξενο φέρουμε της....

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λευκῆς Βαν 'Ελασγγ.)

Α ὑ γ ο ὑ σ τ ο ν 16.—Τὴν σπιγμὴ ποὺ φεύγαντες αὐτὸν τὴν ἀγρούσια, η γράμμη ποὺ μιλούσσει τὸ προῦ μὲ τὴν Αγνή στὸν αὖλο, μὲ υλερίστε τρεζάτη καὶ πούτε στ' αὐτό :

— Αἵτα γα σένα καὶ γιὰ τὴν φίλη σου. Κυράρτε στὸν κόρφο σου, μαρούλια μοι...

Συγχρόνως μούβαλε στὸ κέριο μὲ φανατάτη, διὲν μαρέζ, πολὺ μερὲς σασσονιάτες αὐτὸν κόπτανται, καὶ ἔφυτε πάλι τρεζάτη.

— Εβάλα τὸ δόμο τὴς γράμμης στὴν τοσέν μοι. Μά δέν αποφύν νὰ καταλάβω τὶ σημαίνει αὐτό. 'Ισως νὰ τῆς τὰ ξητάρεις η Αγνή. Θὰ τρέξου νὰ τῷ φοιτήσου. Οστόσο, δὲν καταλαβαίνω τίτοτε...

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῶν 'Ιωνάθαν "Αρσερ")

Α ὑ γ ο ὑ σ τ ο ν 16.—Είμαι ρέβασα τὸς δέν μὰ σομηθοῦ αὐτὴ τὴν νέαγια. 'Ατ τὶ σέφει μαρ περνών ὥστε τὶ περασμένα πάισοντων ζωῆς καὶ μ' ἀναπτατοντον. Τοὺς πονηταὶς διὲν πάνω, μετανοιόντος οὔτερον γιὰ τὸ ταξεδί αὐτό.

Δέν φανταζώντων ποτὲ πῶς δὲν ξενοδοχεύουμένα μοι τὸσο ξωτανές, τὸσο ξωτερές καὶ παλιές αναμνήστες.

Βρέσκωντα τὴν μάρα αὐτὴ στὸ ίδιο πανδοχεῖο ποὺ είχε καταλάβει εδῶ καὶ είσωσι ψόνια, ποὺν πατήσου τὸ πόδι μοι στὸν καταμαρένα επειρογό.

Η Μίνα κομπάται πλάκα μοι καὶ φιλεται φράγια. Μά σίμια βέβαιος πῶς τη βασανιάζων η ίδιες σκέψεις. Δέν μοι φανερώνει τίποτε, γιὰ νὰ μὲ μοι ξενήση τὶς ἀνα-

μνήσεις...

Κι, δίως, η ἀναμνήστες δέν πεθαίνονται, δέν κόπτονται.

Η ἀναμνήστες ξένηση...

Τὰ θυμάμα διὰ, σὰν νὰ

σινέθησαν χτές. Νάτος... Τὸν βλέπω ὄλόρθι μεροστά μοι, μὲ τὸ φρέσκο, δυνατό σεράνι τον, μὲ τὸ ἀπαύγαστο μέλισσα τον, τὰ σούπλερα τον αὐτού, τὴν κατάμαυρην σεντυγγύζτα τον.

Αναπομάζοι καὶ ίλαγχω...

Διὲς δίως τε τὸ ξέρω καλά πός δὲν ἐπάρχει πειά, πός δὲν έφεστα ται κανένας κίνδυνον...

Ό κόμης Δράκουλας γένεσε στὸν τάφο τον...

Η φράγια τον βρίσκεται στὴν Κόλαση...

Μολατάνια νὰ παρθεί μετέντενα μὲν εἶναι μερινά, τὸ στήθος μοι πεῖσται. Πρέπει νὰ κάψω παράργα. Είμαι άντρας πειά. Είμαι 'Άγγελος. Είναι ντροπή μου νὰ τρέψω σάν μιρό παδιάσια...

Πρέπει νὰ ξανάψω τὸν εἴδηνα μοι καὶ τὸ κέρι μου.

Αλλούμανο ἂν μεταβοτού τους φόβους μοι στὴν ἀμαρτιασμένη μοι Μίνα Επειτα ξέρω μεσέν μας τὴν Αγνή καὶ τὴν Λειχή. Θάτου τρέχια, μάταν σημάνων μοι μετάπειρα γέρασι τὴς τέλειας. Τὶ προστάτην τούς μετροποταὶ μηρούλια, μὲν τὸ Θεό....

Η ερωτάσθησε στὸν κήπο καὶ πότινα, διὰ πολὺ μὲτανάστε:

— Είσαστε σεῖς ὁ σιδ 'Ιονάθαν "Αρ-

νερ, κύριε; ...

— Ναι, κυρούλια, ἔγινε είμαι. τῆς ἀ-

πάντηστα

— Α, ἔτοι... Είσαστε σεῖς ὁ πατέ-

ρος τῆς μαρούλιας, πάν τὴ λένε 'Αγνή, Λαζή 'Αρχερ; Καὶ πάτε νὰ ἐπιστρέψητε, μέντος καὶ κάπιον πούρο, καὶ πάνω φηλά, στὶς άπαλητα φουνά; ...

Τὴν κύνταζα περιστρέψα, χωρὶς νὰ τὴν διασπάσω.

— Τὸν ξέρετε λοιπούν ὑ μάρετιά σας τὸν πόργο αὐτὸν; Σανατήγατε, λέει, σ' αὐτόν, δῶ και πολλὰ ψρόνα... Ετού δέν είνε;

— Ναι, κυρούλια μοι. Άλλα γιατὶ μὲ ποτίστε;

— Ξι, γι' ό!.. Γιατὶ σάς φοτοῦ... Μιαν ξέρετε καὶ διηρεύστε ώραια παραμύθια. Πήγατε σεῖς, έστεις ὁ ίδιας, στὸν πόργο αὐτό, στὸν πόργο τοῦ Δράκουλα, εδῶ καὶ είσως ψόνια... Μείνατε, λέει, σ' αὐτόν; Εποτίζη;... Καὶ λοιπόν; Καὶ περιστήσης;

— Ιπαντάτα τη σινέθανε. Η γράμμη τούς μετροποταὶ μηρούλια, δεν πάτεστε στὴν αὐλή μου, δέν την τραβήξεις μὲν τὴν Αγνή μη Μίνα.

— Αρούτε, περούλια, τῆς είτα πότε. Ή ιστορία ποιητὰς υπέρηψαν, δέν είνε παραμύθια. Ναι, επιστρέψαμε τὸν πόργο, τὸν Δράκουλα, δῶ και είσωσι ψρόνα. 'Ερεμοῦ σ' αὐτὸν αὔρατες μηρές. Γνώρισα τὸν παραστατιστή...

Κατάλαβα τη σινέθανε. Η γράμμη τούς μετροποταὶ μηρούλια, δεν την τραβήξεις μὲν τὴν Αγνή μη Μίνα.

— Αρούτε, περούλια, τῆς είτα πότε. Ή ιστορία ποιητὰς σημειώψαν, δέν είνε παραμύθια. Ναι, επιστρέψαμε τὸν πόργο, τὸν Δράκουλα, δῶ και είσωσι ψρόνα. 'Ερεμοῦ σ' αὐτὸν αὔρατες μηρές. Γνώρισα τὸν παραστατιστή...

— Τὸν γνωρίσαμε... Ξι, γι' ό!.. Τὸν γνωρίσαμε, είπανε;... Πάπερο ήσουσον ὁ εν τοῖς οὐρανοῖς τοῦ Αιγαίου μὲν τὸ ονειρά σου...

Πειραζήτηται. Κι οντάς καὶ πάσηθαν πάτεια πάσιον, ποτίστε την τραβήξεις μου.

— Ή γράμμη τούς μετροποταὶ μηρούλια, δέν την τραβήξεις μου, ποτίστε την τραβήξεις μου, ποτίστε την τραβήξεις μου...

Είσαστε;... Είσαστε της καὶ ποτὲ μὲν μαρή γεμάτη σημάνων:

— Είσαστε;... Τὰ ξέρετε μᾶ, κύριε;... Καὶ ξένηται στὸν κα-

ταραμένον αὐτὸν πόργο:

Τὸς ξένητου μου δέν δέν μετροποταὶ μηρούλια καὶ τὴς διηρήμηρα τὸ τέλος τοῦ Δράκουλα καὶ τὸν αὐλέντεν τον.

— Η γράμμη κανένας διαβάσατο τὸ σεράνι της καὶ μάτηστης:

— Όχι όχι. 'Ο Σατανᾶς δέν αὔμαστηται. 'Ο Σατανᾶς βρίσκεται μέσα στὴν τρέχια του καὶ ζει μὲ τὸ αἷμα του αὐθιδημάτων. Φελαζτήτε, πάρετε, γέρασι της τρέχιας του, πάσιον τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, γεράσιτε πάσον!... Λι-

ποτήθητε τη γνώμαια σας, τὰ παδιά σας...

Πειραζήτηται τὰ πέτραστοι μάραντε, μά στιθήρει αὐδίνωντας:

— 'Ο Σατανᾶς δέν πέθανε... Ειν' έξιτε... Βράσει τὶς γόντες...

Τὸν εἶδα δῶ καὶ ένα μέρη, 'Αργάσι τὸν βράσην τοῦ πόργο τοῦ τεράποντος...

— Τὸν εἶδα δῶ καὶ σινέτη.... Γρύπτεις θάμειος ποτό...

(Αζολοεθεί)

Τὸ δόλογιο φρεγγάρι φώτιζε ἓνα ἀλαϊο, ἓνα ἀνα-

τραχιαστικὸ θέαμα!...

